

Sygn. akt II Ka 91/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk
Sędziowie:	SSO Bogdan Górski SSO Jerzy Kozaczuk (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Marzena Głuchowska

przy udziale Prokuratora Bożeny Grochowskiej-Małek

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2015 r.

sprawy **A. Ś.**

oskarżonej o przestępstwo z art. 286 §1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 10 grudnia 2014 r. sygn. akt II K 335/14

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację prokuratora za oczywiście bezzasadną; stwierdza, że wydatki postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 91/15

UZASADNIENIE

A. Ś. została oskarżona o to, że w dniu 9 września 2013 r. w S., pow. (...), woj. (...) doprowadziła, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, T. J. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 1481 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy sprzedaży nawigacji samochodowej model (...) na aukcji internetowej prowadzonej za pośrednictwem portalu (...),

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 10 grudnia 2014 r., sygn. akt II K 335/14, Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim:

- oskarżoną **A. Ś.** niewinnił od zarzucanego jej czynu,
- koszty procesu przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wywiódł Prokurator Rejonowy w Mińsku Mazowieckim, zaskarżając go w całości na niekorzyść oskarżonej A. Ś. i zarzucając mu obrazę przepisów prawa karnego procesowego, która miała wpływ na jego treść, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. polegającą na jednostronnej, dowolnej ocenie zebranego materiału dowodowego, dokonanej z przekroczeniem przez Sąd granic swobodnej oceny dowodów, przeprowadzonej tylko i wyłącznie na korzyść oskarżonej, bez uwzględnienia okoliczności przemawiających na jej niekorzyść oraz dokonaniu oceny materiału dowodowego w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, nienależyte rozważenie niektórych dowodów ujawnionych w toku postępowania we wzajemnym ich powiązaniu, co spowodowało wysnucie przez Sąd mylnego wniosku, że oskarżona A. Ś. nie popełniła zarzucanego jej czynu i w konsekwencji doprowadziło do jej u niewinnienia.

W następstwie tak sformułowanego zarzutu skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim do ponownego rozpoznania.

W toku rozprawy odwoławczej prokurator poparł apelację Prokuratora Rejonowego w Mińsku Mazowieckim i wniosek w niej zawarty. Oskarżona wniosła o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego jest bezzasadna w stopniu oczywistym, a w związku z tym nie zasługuje na uwzględnienie zawarty w niej wniosek.

Wbrew zarzutom prokuratora, Sąd Rejonowy nie dopuścił się obrazy wymienionych w zarzucie apelacji przepisów postępowania, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.

Zestawienie pisemnych motywów zanegowanego orzeczenia i wywiedzionej od niego apelacji prowadzi do wniosku, iż argumentacja oskarżyciela publicznego przeczy słuszności tej tylko części toku rozumowania Sądu Rejonowego, która sprowadza się do tezy o niemożności przypisania A. Ś. zamiaru niezbędnego dla bytu przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. Zważyć bowiem trzeba, że skoro elementy przedmiotowe oszustwa muszą się mieścić w świadomości sprawcy i muszą być objęte jego wolą (vide wyrok Sądu Najwyższego z 22 listopada 1973 r., III KR 278/13, LEX nr 16823), to Sąd Rejonowy, formułując kwestionowane przez apelującego założenie w materii świadomości oskarżonej, musiał zakładać, iż rzezone elementy przedmiotowe zostały zrealizowane. Jedynie tytułem zapewnienia klarowności dalszego wyводу wskazać zatem trzeba, że aukcja zorganizowana przez A. Ś. z natury rzeczy zakładała osiągnięcie korzyści majątkowej przez zbywcę nawigacji samochodowej model (...)a także- brzmieniem swych warunków- wprowadzała oferentów w błąd co do faktycznej możliwości wykonania umowy przez oskarżoną. Analogicznie oceniać należy zawarte we wspomnianych warunkach sprecyzowanie stanu oferowanego przedmiotu. W związku z powyższym nie sposób kwestionować zarazem, że transakcja z dnia 9 września 2013 r. była dla pokrzywdzonego T. J. (1) niekorzystna.

Odnosząc się do zaakcentowanej wyżej istoty apelacji oskarżyciela publicznego zaznaczyć natomiast trzeba, że aby przyjąć popełnienie przestępstwa z art. 286

§ 1 k.k., sąd winien, dokonując analizy strony podmiotowej, wykazać na podstawie dowodów, że sprawca obejmował swym bezpośrednim i kierunkowym zamiarem nie tylko wprowadzenie w błąd i działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, lecz także, iż w momencie działania mającego na celu uzyskanie świadczenia obejmował swym bezpośrednim i kierunkowym zamiarem okoliczność, że osoba rozporządzająca mieniem czyni to z niekorzyścią dla siebie (podobnie: wyrok Sądu Najwyższego z 6 listopada 2003 r., II KK 9/03, LEX nr 83773).

Przenosząc powyższe stwierdzenia na grunt niniejszej sprawy uznać należy,

że skarżący, zarówno w samej treści zarzutu, jak i w uzasadnieniu apelacji, nie przedstawił żadnych merytorycznych i przekonujących argumentów podważających poczynioną przez Sąd Rejonowy ocenę wyjaśnień A. Ś., a tym samym nie zdołał wykazać, iż zgromadzone dowody pozwalają na przyjęcie, że oskarżona działała w zamiarze cechującym się określoną wyżej formą. Motywy tej oceny zostały przedstawione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku i analiza przytoczonych tam argumentów wskazuje, iż ocena ta jest prawidłowa. Sąd I instancji należycie uwzględnił dyrektywy art. 7 k.p.k., a skoro tak, to Sąd Odwoławczy nie jest władny podważyć jego rozumowania i wysnutych na tej podstawie ostatecznych wniosków.

Wbrew wywodom prokuratora, brak jest podstaw, by kwestionować, poczynione w oparciu o treść wyjaśnień A. Ś., ustalenie,

iż oskarżona została poproszona przez znanego jej mężczyznę o sprzedaż nawigacji samochodowej (...) przy czym- w momencie zorganizowania aukcji- była przekonana o możliwości realizacji umowy, która zostanie zawarta w jej wyniku. Apelujący nie ma bowiem racji wskazując, że istnienie wspomnianej osoby trzeciej jest wysoce wątpliwe, albowiem okoliczność ta wynika wyłącznie z wyjaśnień oskarżonej, która- nawet w obliczu odpowiedzialności karnej za popełnienie przestępstwa oszustwa i zatrudnienia w handlu- nie ujawniła tożsamości tejże osoby. Argumentacja tego rodzaju nie tylko przeczy treści zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (vide treść wiadomości e-mail z 9 września 2013 r., w której oskarżona prosi pokrzywdzonego o skontaktowanie się z właścicielem zakupionej przezeń nawigacji, zaznaczając, iż jego numer był podany w treści aukcji- k. 17, 21), lecz również uchybia zasadzie swobodnej oceny dowodów, prowadząc zarazem

do naruszenia prawa oskarżonej do obrony. Z jednej strony zważyć bowiem trzeba,

że polska procedura karna nie zna legalnej oceny dowodów, a tym samym wykluczone jest apriorycznie dyskredytowanie wyjaśnień oskarżonego z uwagi na jego zainteresowanie rozstrzygnięciem o przedmiocie procesu, z drugiej zaś strony zaznaczyć należy, że skorzystanie z prawa do odmowy składania wyjaśnień, a zatem również z prawa do odmowy odpowiedzi na pytanie, mimo że stwarza przeszkodę w wyjaśnieniu wątpliwości, samo przez się nie może stanowić o niewiarygodności złożonych wyjaśnień (podobnie: wyrok Sądu Najwyższego z 1 grudnia 2011 r., V KK 72/11, LEX nr 1103626, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 26 marca 2009 r., II Aka 50/09, LEX nr 504105).

Występowania wspomnianej osoby trzeciej nie jest również w stanie wykluczyć fakt jednorazowego wypłacenia jedynie części sumy pieniężnej uzyskanej od T. J. (1)- oskarżona dokonała rzeczowej transakcji pobierając 1.200 zł z kwoty 1.481 zł (historia rachunku bankowego- k. 130), zaś zasady doświadczenia życiowego uczą, iż różnica mogła być efektem różnego rodzaju rozliczeń. Wbrew dążeniom apelującego, szczerości wyjaśnień oskarżonej nie przeczy również fakt, iż w wiadomości skierowanej

do pokrzywdzonego w dniu 18 września 2013 r. podsądna stwierdza, iż w dalszym ciągu oczekuje na przelew. Oskarżyciel publiczny błędnie podnosi w tej materii,

iż A. Ś. starała się w ten sposób przekonać T. J. (1), że jeszcze nie otrzymała zapłaty za zakupiony przezeń przedmiot. Już lektura szerszego fragmentu korespondencji pomiędzy wyżej wymienionymi w sposób dobitny wskazuje, iż oczekiwanie przez oskarżoną na zmianę w stanie jej rachunku bankowego dotyczyło wpływu z innego źródła i miało na celu zwrot pokrzywdzonemu utraconych przezeń środków (k. 13).

Efektom poczynionych wyżej rozważań była konieczność stwierdzenia bezzasadności również tej części wyводу apelującego, w której dąży on do podważenia wartościowania relacji A. Ś. przez wyprowadzanie wniosków z okoliczności zaspokojenia przez nią roszczeń finansowych pokrzywdzonego. Skoro wyżej wymieniona była przekonana, że środki pieniężne powinny zostać zwrócone przez rzeczywistego sprzedającego i podejmowała w tym celu, aczkolwiek bezowocnie, działania (wyjaśnienia A. Ś.-

k. 169v), to nie sposób twierdzić, że o występowaniu po jej stronie zamiaru przestępnego, właściwego dla występku z art. 286 § 1 k.k., świadczą same tylko fakty podjęcia spłaty należności dopiero po wszczęciu postępowania karnego i zaniechania natychmiastowego zwrotu wzmiankowanej wyżej różnicy pomiędzy kwotą uzyskaną

i wypłaconą. Nie sposób abstrahować w tym miejscu również od okoliczności,

że odłożenie w czasie zaspokojenia roszczeń finansowych T. J. (2)skiego wiązało się z występowaniem po stronie A. Ś. trudności finansowych, będących efektem nieotrzymywania wynagrodzenia za pracę w okresie od 1 sierpnia 2013 r. do 18 grudnia 2013 r. (oświadczenie- k. 171, umowy zlecenia- k. 172- 173, oświadczenie- k. 176).

Skoro oskarżona rozpoczęła realizację długu natychmiast po wznowieniu uzyskiwania dochodów, to nie można argumentować, iż działała w bezpośrednim zamiarze kierunkowym osiągnięcia bezprawnej korzyści majątkowej przez wzmiankowanego wyżej mężczyznę. W tym stanie rzeczy przyjąć trzeba, iż apelujący niesłusznie nadaje doniosłe znaczenie wiadomościom wysyłanym przez pokrzywdzonego, który kontaktując się z serwisem Allegro, wskazywał na trudności w kontakcie z wyżej wymienioną (k. 15- 16).

Reasumując powyższe rozważania Sąd Okręgowy uznał, że brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Zgromadzony przez Sąd Rejonowy materiał dowodowy jest kompletny i nie ma żadnych szans na jego poszerzenia, jak również nie można uznać, że analiza i ocena pozyskanych dowodów może doprowadzić do odmiennych wniosków i ustaleń niż te, które zostały przyjęte za podstawę zaskarżonego wyroku. Zaakcentować w tym miejscu także trzeba, że dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie jest równoznaczne z naruszeniem art. 410 k.p.k. W efekcie całokształtu powyższego nie sposób było zaaprobować również zarzutu obrazy art. 4 k.p.k.

Z tych wszystkich względów i przy braku przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy, uznając apelację Prokuratora Rejonowego w Mińsku Mazowieckim za oczywiście bezzasadną, orzekł, jak w części dyspozytywnej swego wyroku.

W przedmiocie wydatków postępowania odwoławczego orzeczono w myśl art. 636 § 1 k.p.k.